Изјавата на еврокомесарката за проширување, Марта Кос, дадена во Скопје, предизвика лавина од реакции во Македонија.

Наместо да остави впечаток на почит и разбирање кон Македонците и Македонија, нејзината споредба на македонскиот идентитет со традиционални јадења како „тавче-гравче“, „ајвар“ и „полнети пиперки“ беше површна, па дури и навредлива.

Европа сака да не гледа како шарена фолклорна слика, со убаво јадење и евтина работна сила. Но ние сме многу повеќе од тоа.

Ние сме народ со длабоки корени, со богата духовност, со болна но горда историја.

Македонскиот идентитет не е зготвен во глинена тава, туку е врежан во камен, во фреска, во збор, во жртва. Тој се издигнува над кујната и допира до самиот темел на европската цивилизација.

Охрид, нашиот бисер на Балканот има 365 цркви, по една за секој ден од годината. Тој е градот на Светите Кирил и Методиј, просветителите што ја создадоа глаголицата, основата на словенската писменост. Од нив произлезе Климент, првиот словенски епископ, и Наум, чии мошти и денес лечат.

Тука е и курбиновската фреска, ликот на Христос со израз на човечка болка, една од највпечатливите средновековни иконографски маски на Балканот.

Тука, на македонска почва, чекорел и самиот апостол Павле, кој ја покрстил првата христијанка во Европа – Лидија. Тоа не е мит, тоа е библиска, духовна и историска реалност.

Ние сме тие што ја примија христијанската вера први во Европа.

Македонија е Библијска држава.

Македонија е земјата на славните Филип и Александар Македонски.

Македонија им даде писмо на другите.

Ние сме тие што го чуваат јазикот и споменот, дури и кога сите други бараат да го заборавиме.

**Македонскиот народ не е роден од тавче-гравче, туку од отпорот на Илинденците, п
артизаните, од борбата на ВМРО, од аманетот на Гоце, Јане, Карев, Ченто, Драган,... од солзите на прогонетите, од тишината на запалените цркви, од песните што ги пееме и кога нè боли. Тоа не може да се сведе на гастрономија, ниту да се сервира со приближна љубезност. Идентитетот не е храна, Идентитетот е светиња.**

Нашиот идентитет е многу повеќе од гастрономија.

Ако навистина сакаат да им се приклучиме, нека не ни го сведуваат постоењето на грав и пиперки. Нека го признаат нашиот јазик, нека ја почитуваат нашата култура, историја, нека не тргуваат со нашата вистина.

Европа не смее да биде унија на интереси, туку унија на вредности. А достоинството на народот е врвна вредност.

Тој е меморија, страдање, отпор, култура, вера, јазик. Нешто што се пренесува од генерација на генерација, не во рецепт, туку во тивка молитва и упорна борба. Тоа Европа треба да го чуе, ако навистина сака да нѐ види како рамноправни. Инаку, ќе останеме за нив само пикантна страна на менито.

А ние сме многу повеќе од тоа.

Идентитетот не се вари.

Тој се брани.

Се чува.

Се предава и се носи во срцето како крст, како завет, како нешто што не се сервира, туку се почитува.

Библијска Македонија не е за јадење!

Библијска Македонија е за почит!